

Питання, у яке місто переїжджати, не стояло, адже у Тернополі живе моя родина: мама, сестри, є дах над головою»: тернопільчанка про те, як тікали з-під обстрілів, та нове життя у нашому краї

29.12.2022

Тернопільчанка Марія прожила у Миколаївській області 13 років, відколи вийшла заміж. Маленьке село Гуляйгородок стало для неї рідним, проте довелося залишити все і тікати від російських обстрілів та танків з неповнолітнім сином. Жінка повернулася на батьківщину, у Тернопіль, де знайшла роботу у компанії DELTAFOODi почала нове життя.

Марія поділилася з нами своєю історією. Далі з її слів.

«Я сама з Тернополя. Вийшла заміж та переїхала у село Гуляйгородок. В нас із чоловіком народився син, він ходив там у школу, а я працювала завскладом в агрохолдингу. І от почалася війна... З перших днів ми були оточені росіянами – з боку Херсона та з боку Снігурівки. Ми були, як ніби запломбовані ними. Виїзду з нашого села не було. Російські військові з технікою позасідали у навколишніх населених пунктах. Через наше село проходили сотні одиниць ворожої техніки. На щастя, нас вони майже не

чіпали. Але найстрашнішим днем було шосте березня. Наші хлопці побачили людей у військовій формі, хотіли вигнати їх, і тоді по Гуляйгородку почали стріляти. Я знаю, що у цей день загинули четверо наших захисників. Росіяни обстрілювали із всього, чого тільки можна: заїхали і танками, і тиграми, з градів стріляли. У цей день загинули люди, постраждали будинки, але ми залишалися у Гуляйгородку, бо не мали іншого виходу.

Потім побачили, що односельці, ризикуючи життям, намагаються виїжджати. В нас була людина, яка мала зв'язок з нашими військовими. Вони сказали, що є можливість виїхати. Тоді назбиралася колонна машин зі всіх навколишніх сіл.

Коли росіяни зайшли у сусіднє село, я злякалася, бо маю неповнолітнього сина. Сказала чоловіку, що теж хочу ризикнути, адже чула у новинах, як вони знущаються над жінками і дітьми. Було важко морально.

І ми ризикнули. Чоловік залишився в Гуляйгородку, бо має там батьків, які не захотіли виїжджати.

Було дуже тяжко. Дорогою бачили розбиту військову техніку, обстріляні цивільні машини, покошені дерева... Та все ж таки ми дісталися Миколаєва і звідти поїхали у Тернопіль.

Питання, у яке місто переїжджати, не стояло, адже у Тернополі живе моя родина: мама, сестри, є дах над головою. Я була зареєстрована на сайті з пошуку роботи. Підпрацьовувала де могла, але хотіла влаштуватися на роботу, подібну до тієї, де я працювала до війни. Одного дня я отримала дзвінок від компанії, яка виготовляє майонез та олію, DELTAFOOD, і мені запропонували місце. Я погодилася і відтоді працюю там комірницею.

Мені ця робота підходить і подобається – по-перше, це велика українська компанія, яка працює офіційно і по закону, я не боюся, що мене «кинуть». Для мене, як і для багатьох простих людей, зараз особливо важливо, щоб виплачували заробітну плату вчасно і в повному обсязі – тут з цим все чітко. І на випробувальному терміні платили зарплату в повному обсязі і вчасно, тому нема на що нарікати. Теж приємно, що керівництво заводу намагається по мірі сил піклуватися про людей: є довозка на завод, це зручно для робітників, бо довозять аж під двері, не треба йти, мерзнути, та й час економить, є місця, де можна цивілізовано переодягнутися, пообідати, чаю випити. Я чітко знаю, що входить у мої обов'язки і виконую це. Знаю, що хлопці, які працюють в цеху, можуть брати більше роботи і відповідно заробляти більше. Думаю, це хороша можливість для працьовитих людей.

Мій син вступив до тернопільського коледжу. Навчання триватиме три роки, тому ми мусимо жити у Тернополі до його закінчення. Мій чоловік досі залишається у Гуляйгородку. Тішить, що наша армія звільнила території та вже частково розмінувала дороги.

Ми всі розуміємо, що так, як раніше, вже не буде. Тож треба налаштувати себе на хороше, треба жити далі, йти вперед та не опускати руки. На щастя, мені є заради кого жити і працювати. Мої сили та натхнення – це моя дитина».

<https://www.0352.ua/news/3521400/pitanna-u-ake-misto-pereizdzati-ne-stoalo-adze-u-ternopoli-zive-moa-rodina-mama-sestri-e-dah-nad-golovou-ternopilcanka-pro-te-ak-tikali-z-pid-obstriliv-ta-nove-zitta-u-nasomu-kraj>